

Sygn. akt II AKa 136/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bohdan Tracz
Sędziowie:	SA Zbigniew Makarewicz (sprawozdawca) SA Jacek Michalski
Protokolant	st. prot. sądowy Artur Trubalski

przy udziale Lidii Sobestianczuk-Jasim prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie del. do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2014 r.

sprawy S. S. (1), D. K. (1) i Ł. S. (1) oskarżonych z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i in.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 24 lutego 2014 r., sygn. akt IV K 420/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zalicza na poczet orzeczonej wobec S. S. (1) i D. K. (1) kary pozbawienia wolności okresy ich tymczasowego aresztowania również od dnia 24 lutego 2014 roku do dnia 23 lipca 2014 roku;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. S. (2) i adw. J. P. – Kancelarie Adwokackie w L. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym odpowiednio D. K. (1) i Ł. S. (1);

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

II AKa 136/14

UZASADNIENIE

S. S. (1), D. K. (1) i Ł. S. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 10 września 2011 roku w L., działając wspólnie

i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez pozbawienie wolności B. W. (1) połączone ze szczególnym udrczeniem polegającym na zmuszaniu go do wejścia do samochodu którym został wywieziony do lasu, użyciu przemocy w postaci wielokrotnych uderzeń pięściami po twarzy i głowie oraz niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, którym dwukrotnie zadali pokrzywdzonemu ciosy w udo skutkujące obrażeniami ciała w postaci ran kłutych uda, złamania kości nosa, uszkodzenia i zniszczenia korony 3 zębów, skutkujące naruszeniem czynności ciała i rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni 7 oraz przykładając pokrzywdzonemu nóż do szyi i grożąc pozbawieniem życia zażądali wydania pieniędzy w kwocie 15 tysięcy złotych, jako spłatę fikcyjnych kosztów obrony S. S. (1) w postępowaniu karnym oraz w zamian za zwrot kopii zeznań pokrzywdzonego złożonych w postępowaniu III K 436/03 Sądu Rejonowego w Lublinie w charakterze świadka, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, który wykorzystując nieuwagę sprawców zdołał uciec z miejsca zdarzenia,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

a nadto S. S. (1) i D. K. (1) o to, że:

II. w kwietniu 2010 roku, daty dziennej nieustalonej w L., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą w postaci wielokrotnych uderzeń pięścią w głowę oraz groźbami zamachu na życie i zdrowie doprowadzili B. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 10 tysięcy zł w ten sposób, iż zażądali wymienionej kwoty, którą następnie B. W. (1) w dniu 30 kwietnia 2010 roku przekazał jako spłatę fikcyjnych kosztów obrony S. S. (1) w postępowaniu karnym III K 436/03 Sądu Rejonowego w Lublinie oraz zwrotu kopii zeznań złożonych w charakterze świadka w których to pokrzywdzony opisał dokonane przestępstwo kradzieży telefonu komórkowego na szkodę Ł. Ż.,

tj. o czyn z art. 282 k.k.

III. w dniu 20 października 2011 roku, w L. działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc zabójstwem doprowadzili B. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15 tysięcy złotych,

tj. o czyn z art. 282 k.k.

a nadto S. S. (1) o to, że:

IV. jesienią 2007 roku, daty dziennej nieustalonej w L., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną, po uprzednim użyciu przemocy w postaci szarpania oraz grożąc zabójstwem B. W. (1), skradł na jego szkodę pieniądze w kwocie 3 tysięcy złotych,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

a nadto Ł. S. (1) o to, że:

V. w dniu 15 sierpnia 2011 roku w L. na ul. (...) kierował samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) wbrew prawomocnemu zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonemu przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2011 roku w sprawie IX K 1304/11,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Lublinie:

I. S. S. (1), D. K. (1) i Ł. S. (1) w ramach czynu zarzucanego im w pkt I aktu oskarżenia uznał za winnych tego, że w dniu 10 września 2011 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez pozbawienie wolności B. W. (1) połączone ze szczególnym udręczeniem, polegające na zmuszeniu go do pozostawania w samochodzie, którym został wywieziony do lasu, używaniu przemocy przez S. S. (1) w postaci wielokrotnego bicia pięściami po twarzy i głowie, używaniu noża, którym dwukrotnie zadał on pokrzywdzonemu ciosy w udo, które to działania spowodowały obrażenia ciała w postaci ran kłutych uda, złamania kości nosa, uszkodzenia i zniszczenia korony trzech zębów, co skutkowało naruszeniem czynności narządu ciała i rozstrojem zdrowia na okres powyżej siedmiu dni, a nadto przykładając pokrzywdzonemu nóż do szyi i grożąc pozbawieniem życia żądali wydania pieniędzy w kwocie 15 000 zł jako spłatę fikcyjnych kosztów obrony S. S. (1) w postępowaniu karnym oraz w zamian za zwrot kopii zeznań pokrzywdzonego złożonych w postępowaniu III K 436/03 Sądu Rejonowego w Lublinie w charakterze świadka, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189§3 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. wobec D. K. (1) i Ł. S. (1), zaś wobec S. S. (1) wyczerpującego dyspozycję art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189§3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i za to, na podstawie w/w przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary wobec wszystkich oskarżonych art. 189§3 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. skazał S. S. (1) na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, zaś D. K. (1) i Ł. S. (1) na kary po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności.

II. S. S. (1) i D. K. (1) w ramach czynu zarzucanego im w pkt II aktu oskarżenia uznał za winnych tego, że w kwietniu 2010 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej w L., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą w postaci wielokrotnych uderzeń pięścią w głowę oraz groźbami zamachu na życie i zdrowie doprowadzili B. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 10 tysięcy zł w ten sposób, iż zażądali wymienionej kwoty, którą następnie B. W. (1) w dniu 1 maja 2010 roku przekazał jako spłatę fikcyjnych kosztów obrony S. S. (1) w postępowaniu karnym III K 436/03 Sądu Rejonowego w Lublinie oraz tytułem zwrotu kopii zeznań złożonych w charakterze świadka, w których to pokrzywdzony opisał dokonane przestępstwo kradzieży telefonu komórkowego na szkodę Ł. Ż., tj. popełnienia czynu z art. 282 k.k. i za to, na podstawie art. 282 k.k. skazał S. S. (1) na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności zaś D. K. (1) na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46§1 k.k. zasądził solidarnie od S. S. (1) i D. K. (1) na rzecz B. W. (1) kwotę 10 000 (dziesięć tysięcy) zł.

III. S. S. (1) i D. K. (1) w ramach czynu zarzucanego im w pkt III aktu oskarżenia uznał za winnych tego, że w dacie bliżej nieustalonej, pod koniec października 2011 roku, w L. działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc zabójstwem doprowadzili B. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15 000 złotych, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 282 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. skazał S. S. (1) na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności zaś D. K. (1) na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46§1 k.k. zasądził solidarnie od S. S. (1) i D. K. (1) na rzecz B. W. (1) kwotę 15 000 (piętnaście tysięcy) zł.

IV. S. S. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280

§ 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46§1 k.k. zasądził od S. S. (1) na rzecz B. W. (1) kwotę 3 000 (trzy tysiące) zł.

V. Ł. S. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 244 k.k. i za to, na podstawie art. 244 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył dla S. S. (1) 5 (pięć) lat pozbawienia wolności, dla D. K. (1) 4 (cztery) lata pozbawienia wolności, dla Ł. S. (1) 3 (trzy) lata i 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności.

VII. Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 16 lipca 2012 r. oraz od dnia 24 września 2012 r. do dnia 24 lutego 2014 r. wobec S. S. (1), od dnia 26 września 2012 r. do dnia 24 lutego 2014 r. wobec D. K. (1) i od dnia 26 września 2012 r. do dnia 30 stycznia 2012 r. wobec Ł. S. (1).

VIII. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. S. (2) kwotę 1 328,40 (tysiąc trzysta dwadzieścia osiem i 40/100) zł tytułem wynagrodzenia za wykonaną obronę z urzędu oskarżonego D. K. (1) oraz dla adw. J. P. kwotę 3 321,00 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden i 00/100) zł tytułem wynagrodzenia za wykonaną obronę z urzędu oskarżonego Ł. S. (1).

IX. Zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych, a wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego S. S. (1) zaskarżył wymieniony wyrok w całości zarzucając:

obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 366 kpk w zw. z art. 9 § 1 i 167 kpk objawiające się w pominięciu dowodów, przede wszystkim zeznań świadków, wynikających z dołączonych do akt sprawy, tj. akt sprawy Sądu Okręgowego w Lublinie sygn. akt: IV K 16/13, pomimo dwukrotnie składanego wniosku obrony o dołączenie tych akt i pomimo dołączenia tych akt do akt tej sprawy;

obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4, 7 i 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na dowolnej i jednostronnej, dokonanej z naruszeniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego, z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego S. S., wynikających z akt sprawy IV K 16/13 a przejawiającą się w bezgranicznym obdarzeniu wiarą zeznań świadków W. W., pokrzywdzonego B. W. i D. D. oraz do pominięcia konfliktu pomiędzy B. W. (1) a D. D., który to konflikt nie pozostaje bez wpływu na ocenę wiarygodności zeznań tego świadka, podczas gdy te okoliczności wskazują na istotne wątpliwości przemawiające na korzyść oskarżonych, przy nienależytym uzasadnieniu przez Sąd I instancji na jakich się oparł w tej mierze dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;

obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk, art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. nakazujących Sądowi uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, poprzez nieodniesienie się w zaskarżanym wyroku do zeznań P. K., pomimo że są to zeznania korzystne dla oskarżonego;

obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. poprzez sposób procedowania, prowadzony na niekorzyść oskarżonego, wskazujący na jednostronną ocenę materiału dowodowego, polegający na zmianie dat w opisie czynu, co do czynów opisanych w akcie oskarżenia jako popełnionych 30 kwietnia 2010 r.

i 20 października 2011 r. w sposób który wskazuje na pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego, przy jednoczesnym braku obiektywizmu;

obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 366 kpk w zw. z art. 9 § 1 i 167 kpk objawiającą się

w nieustaleniu przez Sąd (w oparciu o informacje od pracodawcy)

czy 30 kwietnia 2010 r. S. S. był w delegacji i czy mógł wymusić w tej dacie pieniądze od rzekomo pokrzywdzonego.

obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4, 7 i 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych sprzeczności w zeznaniach świadków, wskazanych szczegółowo w uzasadnieniu apelacji oraz dowodów korzystnych, przede wszystkim:

- pominięcie faktu, iż świadek W. W. zeznawał, że miał wypłacić pieniądze w kwocie ok. 15.000,- zł tuż przed rzekomym wywiezieniem do lasu we wrześniu 2010 r., następnie zeznał że było to, zaś z dokumentu wypłaty złożonego przez tego świadka wynika, że wypłata nastąpiła w maju 2010 r., co świadczy o niskiej wiarygodności tego świadka oraz uniemożliwia przypisanie winy co do rzekomego wymuszenia 15.000,- zł,
- pominięcie faktu, że ojciec w sprawie IV K 16/13 zeznawał, że przekazał synowi kwotę 3.000,- zł, podczas gdy w tej sprawie zeznawał o przekazaniu raz 16.000 zł a raz 15.000,- zł,
- pominięcie faktu, że B. W. (1) zeznawał o tym, że od ojca otrzymał 16.000 zł oraz 6.000,- zł z wypłaconych przez ojca 12.000,- zł (k. 28-30),
- pominięcie faktu, że we wrześniu 2010 roku S. S. leczył uszkodzenie nogi, po wypadku jakiego doznał i nosił stabilizator nogi i będąc w takim stanie nie mógł dokonać zarzucanych mu czynów, a przynajmniej pokrzywdzony wskazałby na utykanie czy noszenie stabilizatora,

przez co doszło do wadliwego obdarzenia wiarygodnością zeznań B. W. (1) i W. W. i wadliwego ustalenia, że rzekomo pokrzywdzony w ogóle przekazał jakiegokolwiek kwoty na rzecz oskarżonego S. S.;

obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4, 6 i 7 i brak obiektywizmu w trakcie postępowania objawiający się w oddaleniu wniosków dowodowych obrony złożonych na rozprawie w dniu 18.04.2013 r., tj. wniosku o dołączenie akt sprawy przeciwko B. W. i wniosku o nadesłanie akt szkodowych dotyczących rozbicia samochodu M. oraz wniosku o ustalenie w (...) L.

czy B. W. deklarował przynależność do subkultury czy nie przez

co oskarżony został pozbawiony możliwości przedstawienia dowodów korzystnych dla siebie;

obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 366 kpk w zw z art. 9 § 1 i 167 kpk objawiającą się

w zaniechaniu zbadania wiarygodności B. W. (1) w trybie

art. 194 kpk a to wobec uzależnienia od narkotyków i alkoholu a nadto

w kontekście zeznań ojca, z których wynika, że rzekomo pokrzywdzony „zachowywał się dziwnie, śmiał się z byle czego, gadał od rzeczy”;

obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 366 kpk w zw z art. 9 § 1 i 167 kpk objawiające się

w zaniechaniu sprawdzenia w oparciu o właściwości plików - zdjęć z telefonu pokrzywdzonego kiedy zostały wykonane zdjęcia oraz czy możliwe jest odzyskanie zdjęcia SP (...) przez co doszło do wadliwego uznania winy oskarżonego S. S.;

Które to naruszenia doprowadziły do wadliwego obdarzenia wiarą rzekomo pokrzywdzonego B. W. (1), uznanie winy oskarżonych oraz niezasadne orzeczenie obowiązku naprawienia szkody.

Mając na uwadze powyższe na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi

I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. K. (1) na zasadzie art. 427 § 2

i 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 4, 5 § 2, 7, 92, 410 k.p.k., polegającą na:

- oparciu orzeczenia (w części dotyczącej uznania oskarżonego D. K. (1) za winnego czynów zarzucanych mu w pkt. I. II i III aktu oskarżenia) jedynie na części materiału dowodowego, bez wnikliwej analizy i krytycznej jego oceny i nie wskazaniu przyczyn dla których Sąd nie oparł się na innych przeprowadzonych w toku postępowania dowodach, a w szczególności: wyjaśnieniach wszystkich oskarżonych, zeznaniach świadków T. K. (złożonych na rozprawie w dniu 11.03.2013 r.), E. B. (złożonych na rozprawie w dniu 11.03.2013 r.), M. C. (złożonych na rozprawie w dniu 1.02.2013 r.), a także dokumentach w postaci protokołów przesłuchania świadka D. D. (2) w sprawie Sądu Okręgowego IV Wydział (...) w Lublinie o sygn. akt IVK 16/13,

- oparciu orzeczenia (w części dotyczącej uznania oskarżonego D. K. (1) za winnego czynów zarzucanych mu w pkt. 1, II i III aktu oskarżenia) jedynie na wybiórczym, niekorzystnym dla oskarżonego materiale dowodowym w postaci zeznań pokrzywdzonego B. W. (1) i świadka D. D. (2) (osoby całkowicie podporządkowanej pokrzywdzonemu i zastraszonej przez B.W.) i przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów skutkującym jej dowolnością,

- całkowitym pominięciu i całkowitym braku ustosunkowania się Sądu

I instancji do istotnych w niniejszej sprawie dowodów w postaci ujawnionych w niniejszej sprawie dokumentów, które zawierała sprawa Sądu Okręgowego IV Wydział (...) w Lublinie o sygn. akt IVK 16/13, a w szczególności protokołów przesłuchania świadka D. D. (2) (potwierdzających całkowite uzależnienie w/w świadka od pokrzywdzonego, co poddaje

w wątpliwość wiarygodność zeznań złożonych przez D. D. (2)

w niniejszej sprawie) a tym samym braku oparcia rozstrzygnięcia na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej a mających podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia, rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości wbrew zasadzie in dubio pro reo,

- 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., polegającą na nie wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dlaczego w zakresie uznania D. K. (1) za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. I, II i III aktu oskarżenia nie uznał dowodów przeciwnych w postaci wyjaśnień wszystkich oskarżonych, zeznań świadków T. K. (złożonych na rozprawie w dniu 11.03.2013 r.), E. B. (złożonych na rozprawie w dniu 11.03.2013 r.), M. C. (złożonych na rozprawie w dniu 1.02.2013 r.), a także zeznań świadka D. D. (2) złożonych w sprawie Sądu Okręgowego IV Wydział Kamy w Lublinie o sygn. akt IVK 16/13;
- art. 366 kpk w zw. z art. 9 § 1 kpk i 167 kpk, polegającą

na zaniechaniu przez Sąd orzekający przeprowadzania istotnych dowodów i zapoznania się z wyjaśnieniami D. D. (2), złożonymi w sprawie Sądu Okręgowego IV Wydział (...) w Lublinie o sygn. akt IVK 16/13.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, w sytuacji, gdy prawidłowa analiza całości materiału dowodowego zebranego w sprawie, wskazuje jednoznacznie, iż D. K. (1) nie popełnił żadnego przestępstwa na szkodę B. W. (1).

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego jej rozpoznania.

Natomiast obrońca oskarżonego Ł. S. (1) na podstawie art. 425 § 1-3 i art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok na korzyść oskarżonego:

- a) w zakresie zarzutu I w całości;
- b) w zakresie zarzutu V w części dotyczącej kary.

I. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2-4 kpk zarzucił:

a) w zakresie zarzutu I:

1) obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 366 § 1 kpk art. 410 kpk, polegającą na oparciu się tylko na okolicznościach niekorzystnych dla oskarżonego, z pominięciem okoliczności przemijających na jego korzyść, tj. m.in.:

a) uwzględnianiu jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść Ł. S. (1) oraz na nie rozstrzygnięciu na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości w stanie faktycznym, w którym wątpliwości takich było wiele;

b) mylnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego Ł. S. (1) - co do zasady, tylko dlatego, że nie odpowiadały one pomówieniom B. W. (1) kilkakrotnie zmienianym, niekonsekwentnym i wskazujących dopiero na etapie postępowania sądowego większy udział Ł. S. (1);

c) uznaniu, że zeznania świadka pokrzywdzonego B. W. (1) wskazują winę oskarżonego Ł. S. (1), mimo że świadek ten uprzednio nie rozpoznał w Ł. S. (1) jako jednego z napastników, jak dopiero na etapie procesu sądowego wskazał na ww. oskarżonego jako kierowcę pojazdu przy ul. (...), jak i nie był w stanie podać jego danych osobowych (imienia i nazwiska czy pseudonimu pomimo, iż znają się od kilkunastu lat (wspólna szkoła czy zabawy na podwórku itd.) chociaż winny one być uwzględnione w swej wymowie na korzyść tego oskarżonego;

d) przyjęciu, iż oskarżony Ł. S. (1) dokonał przestępstwa pozbawienia wolności B. W. (1) (art. 189 § 3 kk) w sytuacji, gdy wsiadł on do pojazdu, w którym już poruszali się S. S. (1) wraz z pokrzywdzonym a co więcej w trakcie przejazdu pokrzywdzony nie wyrażał do niego woli w zakresie poruszania się czy zmiany miejsca poruszania.

2) obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 kpk, przejawiającą się faktycznym brakiem dokładnego wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dlaczego

Sądu Okręgowego w Lublinie i nie uznał dowodów korzystnych dla oskarżonego za wiarygodne, a swoje przekonanie odnośnie rzekomego popełnienia przez Ł. S. (1) oparł wyłącznie na rozbieżnych, niekonsekwentnych zeznaniach

B. W. (1), co całkowicie uniemożliwia kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, tym samym ograniczając fundamentalną zasadę prawa oskarżonego do obrony;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że oskarżony dokonał przestępstwa usiłowania wymuszenia rozbójniczego na osobie pokrzywdzonego B. W. (1), podczas gdy z zebranego materiału dowodowego nie da się wyprowadzić takiego wniosku, ponieważ brak jest w zakresie osk. Ł. S. (1) potwierdzenia opisanego udziału w tym przestępstwie a nadto zeznania pokrzywdzonego (dokonującego przestępstw narkotykowych) zostały złożone po znacznym upływie czasu umożliwiającemu uknuć mu intrygi, nie są konsekwentne i zgodne co do szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, zawierają sprzeczne i wzajemnie się wykluczające informacje co do charakteru i udziału w tych zdarzeniach Ł. S. (1).

b) w zakresie zarzutu V:

1) rażącą niewspółmierność kary w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, w sytuacji gdy całokształt okoliczności sprawy przy uznaniu po stronie oskarżonego dokonania czynu zabronionego uzasadniają wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Podnosząc te zarzuty na podstawie art. art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk wnosił o:

a) w zakresie zarzutu I - zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Ł. S. (1) od zarzutu popełnienia mu czynu.

b) w zakresie zarzutu V - zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary pozbawienia wolności przez obniżenie jej do 5 miesięcy i warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres próby 4 lat.

Nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów wykonanej z urzędu i nieopłaconej pomocy prawnej z tytułu obrony oskarżonego Ł. S. (1) w postępowaniu odwoławczym. Jednocześnie oświadczył na podstawie § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu, iż koszty z tego tytułu nie zostały opłacone w całości, ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacje na uwzględnienie nie zasługują.

Sprawa niniejsza jest bardzo trudna do rozpoznania bowiem dotyczy ona środowiska przestępczego wzajemnie pomawiającego się o dokonanie przestępstw i wybór które z wyjaśnień i zeznań poszczególnych sprawców przestępstw są bardziej wiarygodne nastrocza duże trudności.

Wyjaśnienia te i zeznania winny być ocenione z bardzo dużą dozą ostrożności przy uwzględnieniu całości specyfiki przestępczej danego środowiska. Wszystkie apelacje sprowadzają się głównie do kwestionowania wiarygodności wyjaśnień i zeznań pokrzywdzonego B. W. (1) i zostaną omówione łącznie.

Trafnie podnoszą skarżący, że pokrzywdzony nie jest kryształową postacią, lecz był skazany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś obecnie uczestniczy jako oskarżony w sprawie dotyczącej 24 sprawców przestępczości narkotykowej IV K 16/13 Sądu Okręgowego w Lublinie, która na wniosek obrońcy oskarżonego S. S. (1) została dołączona do sprawy niniejszej.

Sam fakt, że pokrzywdzony jest sprawcą przestępstw nie może przesądzić wiarygodności jego wyjaśnień i zeznań. Depozycje te muszą być oceniane w kontekście całokształtu materiału dowodowego sprawy.

Przede wszystkim należy wskazać, że pokrzywdzony B. W. (1) mimo dokonanych na jego osobie przestępstw nie złożył zawiadomienia do organów ścigania i nie żądał ukarania oskarżonych. Nie można mu więc zarzucić, że celowo dążył do ukarania oskarżonych.

O dokonanych przez oskarżonych przestępstwach pokrzywdzony wyjaśnił dopiero będąc przesłuchiwany w charakterze podejrzanego do wymienionej sprawy IV K 16/13 Sądu Okręgowego w Lublinie (k. 5 – 13) i podczas tego przesłuchania również nie złożył wniosku o ukaranie oskarżonych. Z uwagi na powyższe pokrzywdzony nie miał pewności, że prokurator podejmie czynności procesowe w stosunku do oskarżonych. Konkludując poszczególne daty należy mieć na uwadze, że ostatnie przestępstwo na osobie pokrzywdzonego zostało dokonane przez oskarżonych w październiku 2011 r., zaś po upływie 6 miesięcy od tej daty podczas przesłuchania do innej sprawy w dniu 19 kwietnia 2012 r. pokrzywdzony poinformował o zaistniałych zdarzeniach, zaś prokurator wszczął postępowanie w sprawie niniejszej dopiero 25 czerwca (k.17-18). Było to wszczęcie z urzędu.

Brak jest więc podstaw do zaakceptowania stanowiska oskarżonych i ich obrońców, że pokrzywdzony będąc tymczasowo aresztowanym od 5 marca 2012 r. miał możliwość „ustawiania” dowodów aby fałszywie oskarżyć oskarżonych i aby w ten sposób poprawić swoją sytuację procesową.

Ocena przez B. W. (1), że podając wszystkie okoliczności dotyczące działalności przestępczej, a więc że współpracując z organami ścigania, poprawi swoją sytuację procesową, była w pełni prawidłowa, lecz z tego względu, że skorzystał on ze swoich uprawnień procesowych nie można wyprowadzić niekorzystnych ocen odnośnie wiarygodności złożonych wyjaśnień.

W dacie składania pierwotnych wyjaśnień nie tylko pokrzywdzony przebywał w areszcie, lecz w tej samej sprawie w dniu 15 marca 2012 r. został zatrzymany a następnie aresztowany świadek D. D. (2), a nadto w dniu 2 marca 2012 r. został zatrzymany a następnie aresztowany świadek M. C., pokrzywdzony nie miał więc kontaktu z tymi świadkami i nie mógł uzgodnić z nimi treści wyjaśnień oraz jak wskazano powyżej nie wiedział czy prokurator podejmie czynności procesowe.

W tych warunkach sugestie ze strony oskarżonych i złożonych apelacji „o zмовie a wręcz spisku” ze strony pokrzywdzonego i wskazanych świadków, który miał na celu fałszywe oskarżenie oskarżonych nie mogą być uznane za zasadne i są zgłaszane jedynie na użytek poprawy sytuacji procesowej oskarżonych.

W sprawie bezsporna jest okoliczność, że B. W. (1), składał zeznania w sprawie III K 436/03 Sądu Rejonowego w Lublinie, które między innymi przyczyniły się do skazania oskarżonego S. S. (1) (k.86).

Zeznania te oskarżony S. w późniejszym czasie wykorzystał do szantażowania pokrzywdzonego. Okoliczność ta wynika nie tylko z zeznań pokrzywdzonego i wskazanych przez niego świadków, lecz również z wyjaśnień oskarżonych: S. S. (1) i D. K. (1). Oskarżony S. potwierdził bowiem okoliczność, że posiadał odpis tych zeznań,

fakt ten potwierdził również D. K. (1).

Dysponując wymienionym dokumentem oskarżeni starali się zdyskredytować pokrzywdzonego zarówno podczas pobytu na wolności,

jak i podczas pobytu w więzieniu, twierdząc że jest „frajerem”, „donosicielem”, bowiem współpracując z policją „sprzedał” oskarżonego S. w sprawie III K 436/03 Sądu Rejonowego w Lublinie. W dacie składania zeznań w wymienionej sprawie pokrzywdzony B. W. (1) nie miał ukończonych 16 lat i był sprawcą nieletnim. Nie miał jeszcze konfliktów z prawem i podał okoliczności zgodnie z prawdą. Dyskredytowanie go za to i na tej podstawie kształtowanie negatywnych postaw społecznych pozwalających przestępcom na uniknięcie odpowiedzialności karnej nie może być akceptowane i winno być oceniane przez wymiar sprawiedliwości z całą surowością prawa.

W kontekście powyższych okoliczności zarzuty apelacji, że sąd meriti orzekł w sprawie z obrazą art. 4, 7, 5 § 2 i 410 kpk polegającą na tym, że dał wiarę twierdzeniom pokrzywdzonego oraz dowodom potwierdzającym te twierdzenia, zaś odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonych na uwzględnienie nie zasługują.

Zasady obiektywizmu, prawdy materialnej i in dubio pro reo mają na celu obiektywne dokonanie ustaleń w sprawie, nie zaś jak sugeruje apelacja interpretację materiału dowodowego tylko na korzyść oskarżonych.

Podstawowym zarzutem podnoszonym przez obrońców S. S. (1) i D. K. (1) jest kwestia pominięcia dowodów korzystnych zdaniem obrony dla oskarżonych, znajdujących się w aktach IV K 16/13 Sadu Okręgowego w Lublinie.

Błędnie podnosi apelacja obrońcy S. S., że sąd oddalił wniosek o dołączenie wymienionych akt do sprawy niniejszej. Na rozprawie w dniu 19 grudnia 2013 r. (k.1452) Sąd dołączył przedmiotowe akta do sprawy niniejszej, a na rozprawie w dniu 13 stycznia 2014 r. przesłuchał świadka D. D. (2) (k.1513v – 1514v) na temat okoliczności, o których wyjaśniał w sprawie IV K 16/13 i odczytał mu eksponowany przez apelację protokół wyjaśnień.

Należy zgodzić się z zarzutem obrońców, że są meriti nie odniósł się do tych wyjaśnień. Można uznać to za uchybienie procesowe, lecz

w rozumieniu art. 438 pkt 2 kpk nie ma ono wpływu na prawidłowość dokonanych ustaleń w sprawie.

Nie można bowiem podzielić stanowiska obrońców, że wyjaśnienia złożone w przedmiotowej sprawie mają fundamentalne znaczenie przy ocenie zeznań D. D. (2) w sprawie niniejszej.

Wyjaśnienia te dotyczą okoliczności – handlu narkotykami, oraz rozboju dokonanego na osobie D. D. i wbrew stanowisku apelacji wcale nie świadczą o uzależnieniu wymienionego od pokrzywdzonego B. W. (1). Gdyby rzeczywiście D. D. był uzależniony od pokrzywdzonego to nie podawałby okoliczności niekorzystnych dla wymienionego. Natomiast treść złożonych wyjaśnień w wymienionej sprawie oraz zeznań w sprawie niniejszej świadczy o tym, że podał on okoliczności takie jakie były mu znane.

Na pytanie obrońcy oskarżonego S. S. (1), który dążył do wykazania stronniczości zeznań (k.1513v – 1514v) świadek D. w sposób zdecydowany stwierdził, że nieporozumienia między nim a W. nie mają wpływu na treść zeznań w żadnej ze spraw.

W tych warunkach błędne jest stanowisko eksponowane głównie

w apelacjach obrońców S. S. i D. K., że sprawa IV K 16/13 zawiera dowody korzystne dla oskarżonych, bowiem sprawa ta w ogóle oskarżonych nie dotyczy, zaś D. D. swoje stanowisko w tym zakresie wyraził w sposób przejrzysty i zdecydowany. Snucie więc własnych domniemań przez skarżących nie może być podstawą dokonania ustaleń odnośnie winy oskarżonych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest również podstaw do uznania, że sąd meriti orzekł w sprawie z obrazą art. 366 kpk, 9 § 1 i 167 kpk, która

w ocenie apelacji obrońcy D. K. wyraża się w niezapoznaniu się

z wyjaśnieniami D. D. złożonymi w sprawie IV K 16/13. Twierdzenie to jest sprzeczne z rzeczywistym przebiegiem rozprawy przed sądem meriti omówionym w poprzedzającej części uzasadnienia. Sąd przeprowadził powyższy dowód lecz uznał, że okoliczności z tejże sprawy nie mają znaczenia przy ocenie winy oskarżonych i pominął je milczeniem. Wskazane okoliczności dotyczą również zarzutu apelacji obrońcy S. S. dotyczącego tej samej kwestii.

Nadto w ocenie tejże apelacji obraza powyższych przepisów przez sąd I instancji wyrażała się w nieprzeprowadzeniu badania B. W. (1) w trybie art. 194 kpk, w braku ustaleń czy możliwe jest odzyskanie zdjęcia (...) z telefonu pokrzywdzonego oraz w braku sprawdzenia czy oskarżony S. S. w dniu 30 kwietnia 2010 r. był w delegacji.

Zgodnie z art. 366 § 1 kpk przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy. Natomiast przepisy art. 9 § 1 i 167 kpk umożliwiają sądowi podejmowanie czynności procesowych z urzędu. Powyższe wskazuje, że sąd z urzędu podejmuje czynności istotne do wyjaśnienia sprawy.

W toku rozpoznawania sprawy niniejszej jak również podczas rozpoznania innych spraw dotyczących B. W. nikt nie kwestionował jego poczytalności. podczas przesłuchania w toku rozprawy ani sąd, ani strony również nie powzięły wątpliwości co do poczytalności pokrzywdzonego. Z tego względu brak było podstaw do podejmowania czynności z urzędu w tym zakresie.

Odnosnie przedmiotowego zdjęcia eksponowanego przez apelację to należy stwierdzić, że zdjęć o takich oznaczeniach w sprawie nie ma, natomiast są zdjęcia o oznaczeniach (...) - (...) (k.44-45).

Z doświadczenia życiowego powszechnie znany jest fakt, że nie wszystkie zdjęcia są jednakowe, posiadają lepszą i gorszą ostrość, a następnie złe zdjęcia są usuwane z aparatu. Dołączone zdjęcia nie wszystkie są w numeratywnej kolejności co świadczy o ich usunięciu, dokonywanie więc ustaleń w tym zakresie, co wnioskuje apelacja, jest bezprzedmiotowe, tym bardziej, że zdjęcia te nie były kluczowym dowodem dokonanych ustaleń w sprawie.

Brak było podstaw również do dokonywania z urzędu, po upływie trzech lat od daty czynu, ustaleń, co robił oskarżony w dniu 30 kwietnia 2010 r. Zarzut ten postawiony jest wyłącznie na użytek apelacji i przeczy czynnościom procesowym podejmowanym przez obronę w czasie rozprawy (k.754, 755). Podczas rozprawy w dniu 11 marca 2013 r. doprowadzony

z Aresztu Śledczego świadek D. C. doskonale pamiętał, że trzy lata temu w dniu 30 kwietnia 2010 r. razem z S. S. (1) pił alkohol i z tego względu oskarżony nie mógł dokonać przestępstwa. Innych wniosków obrońca w tym zakresie nie zgłosił, bezprzedmiotowe więc było działanie sądu z urzędu w tym zakresie, skoro wnioskowane ustalenia wynikają z powyższych zeznań.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut apelacji obrońcy oskarżonego S. S., że sąd precyzując daty czynów przypisanych oskarżonym orzekł z obrazą art. 4 i 7 kpk. Przeciwnie dążąc do dokonania obiektywnych i zgodnych z materiałem dowodowym ustaleń sąd był zobowiązany do dokonania takiej korekty.

Nie jest zasadne również stwierdzenie – zarzut apelacji obrońcy S. S., że sąd naruszył prawo do obrony oskarżonego (art. 6 kpk) oddalając wnioski obrońcy zgłoszone podczas rozprawy w dniu 18.04.2013 r. Sąd rozpoznał powyższe wnioski w ramach uprawnień wynikających

z art. 366 kpk i 170 kpk (k.988) trafnie oddalając wnioski odnośnie „rozbicia samochodu M.” i uczestnictwa B. W. w podkulturze więziennej, zaś wniosek o dołączenie akt uwzględnił podczas rozprawy w dniu 19 grudnia 2013 r. (k.1452v).

Sąd poprawnie skonstatował, że rozbicie samochodu o niczym nie świadczy, bowiem oskarżony miał wiele znajomych posiadających samochody i mógł się poruszać różnymi samochodami. Natomiast odnośnie przynależności do subkultury więziennej B. W. nie musiał informować administrację Aresztu Śledczego, w toku przesłuchania podczas

rozprawy stwierdził, że do subkultury nie należał. Okoliczność tą potwierdził świadek T. K. przesłuchany na wniosek obrońcy S. S.. Świadek ów stwierdził, że „W. teraz nie grypsuje, bo były papiery, że posprzedawał chłopaków i zabroniono mu grypsować” (k.856v).

Tak więc okoliczności wnioskowane przez obrońcę zostały również wyjaśnione.

Natomiast trafnie podnosi apelacja obrońcy oskarżonego S. S. (1), że sąd meriti z obrazą art. 410 kpk nie odniósł się do zeznań P. K. (k.1405-1405v). Błędnie jednak apelacja ta wyciąg wnioski, że zeznania te są korzystne dla oskarżonego, bowiem świadek zeznał w sposób następujący „nie przypominam sobie sytuacji, abym widział jak S. i W. rozmawiają ze sobą (...) aby któryś z nich podjechał samochodem i zaprosił drugiego na przejażdżkę” (k.1405).

Takiej treści zeznania nie wnoszą nic do sprawy i nie mogą być podstawą dokonywanych ustaleń. Z tego względu stwierdzone uchybienie procesowe nie miało wpływu na treść orzeczenia zgodnie z art. 438 pkt 2 kpk.

Należy się zgodzić natomiast z zarzutem apelacji obrońcy oskarżonego S. S. (1), że istnieją rozbieżności między zeznaniami pokrzywdzonego B. W. (1) a zeznaniami jego ojca W. W. odnośnie kwot pieniężnych przekazywanych pokrzywdzonemu. Rozbieżności te nie mogą jednak być podstawą uznania za zasadny zarzutu, że sąd meriti orzekł w sprawie z obrazą art. 4, 7, 410 oraz 424 § 1 pkt 1 kpk, która winna decydować o niewinności oskarżonych.

Przede wszystkim apelacja błędnie powołuje się na zeznania W. W. złożone w sprawie IV K 16/13 Sądu Okręgowego w Lublinie. Zeznania te świadek złożył w dniu 3 marca 2012 r.

(k. 48 wymienionych akt) w związku z odnalezieniem w jego pomieszczeniach gospodarczych w T. narkotyków. W toku rozprawy w dniu 19 lipca 2013 r. (k.4203v-4204v) zeznań tych w zasadzie nie potwierdził. Zeznania te składane były w zupełnie innych okolicznościach na użytek innej sprawy i nie mogą być podstawą ustaleń w sprawie niniejszej. Należy również podkreślić, że świadek zeznał w dniu 3 marca 2012 r., po zatrzymaniu syna B. W. (1), który w dniu 5 marca 2012 r. został tymczasowo aresztowany. Nie miał więc możliwości porozumienia się z synem i nie wiedział jakiej treści wyjaśnienia złożył syn podczas przesłuchania w dniu 19 kwietnia 2012 r.

Do sprawy niniejszej świadek został przesłuchany dopiero w dniu 16 sierpnia 2012 r. (k.36-37) i nie mając możliwości porozumienia się z synem, który nadal przebywał w areszcie, w przeważającej części potwierdził okoliczności, które podał on podczas przesłuchania w dniu 19 kwietnia 2012 r.

Rozbieżności, które pojawiły się w dalszych przesłuchaniach odnośnie wysokości i czasu przekazanych kwot świadczą tylko o tym, że pokrzywdzony nie uzgodnił z ojcem treści zeznań, zaś ojciec starał się złożyć zeznania możliwie najkorzystniejsze dla syna.

Tą kwestię sąd miał na uwadze i stwierdził, że zeznania złożone przez rodziców pokrzywdzonego należało ocenić ostrożnie z uwagi na stopień pokrewieństwa z pokrzywdzonym (k.1654v).

Zeznania rodziców pokrzywdzonego nie były jedynymi dowodami potwierdzającymi podane przez pokrzywdzonego okoliczności i zaistniałe rozbieżności nie mogą być podstawą dyskwalifikacji jego wyjaśnień i zeznań.

Do dyskwalifikacji zeznań pokrzywdzonego dąży również apelacja obrońcy oskarżonego Ł. S. (1), twierdząc, że są one niekonsekwentne i kilkakrotnie zmienione. Nadto apelacja ta podnosi podstawowy zarzut, że sąd pierwszej instancji orzekł w sprawie z obrazą

art. 424 § 1 pkt 1 kpk i „nie uznał dowodów korzystnych dla oskarżonego”. Apelacja nie precyzuje jednak jakie to „dowody korzystne” nie zostały uwzględnione przez sąd i błędnie interpretuje wyjaśnienia i zeznania B. W. (1), że nie rozpoznał Ł. S. (1) jako jednego z napastników.

Zasadnie wskazuje apelacja, że w pierwszym przesłuchaniu pokrzywdzony nie wymienił imienia i nazwiska oskarżonego. Fakt,

że zarówno oskarżony jak i pokrzywdzony chodzili do tej samej szkoły nie przesądza znajomości imienia i nazwiska, bowiem najczęściej młodzi ludzie posługują się pseudonimami. Oskarżony Ł. S. (1) posiada pseudonim (...) i taki pseudonim pokrzywdzony wskazał podczas przesłuchania „mężczyzna o ps. (...) ruszył samochodem” (k.12). Podczas kolejnego przesłuchania wskazał jego miejsce zamieszkania „mieszka on przy ul. (...)” (k.29), zaś podczas okazania zdjęć rozpoznał go jako Ł. S. (1) (k.129-130). W toku rozprawy pokrzywdzony również nie miał wątpliwości odnośnie sprawstwa oskarżonego (k.743v-748).

Wbrew powyższym dowodom apelacja twierdzi, że pokrzywdzony nie rozpoznał oskarżonego S. i sąd miał wątpliwości, które rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego z obrazą art. 5 § 2 kpk.

Nadto brak jest podstaw do podzielenia stanowiska apelacji,

że wyjaśnienia i zeznania B. W. (1) „zmierzą tylko do uknuć intrygi” (k.1707). Gdyby nawet stanowisko obrońcy uznać za słuszne to do uknuć tejże „intrygi” pokrzywdzonemu nie był potrzebny trzeci sprawca, zaś gdyby pokrzywdzony celowo zmierzał do fałszywego pomówienia oskarżonego to przypisałby mu czynności sprawcze świadczące o jego szczególnym zaangażowaniu w dokonanie przestępstwa. W przeciwieństwie do stanowiska apelacji pokrzywdzony wskazał, że rola oskarżonego Ł. S. (1) w dokonaniu przestępstwa była drugorzędna i okoliczność ta znalazła wyraz w treści wyroku. Należy się zgodzić z apelacją, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie wskazuje na to aby Ł. S. (1) miał interes majątkowy lub osobisty w dokonaniu przestępstwa na osobie pokrzywdzonego. Z zeznań pokrzywdzonego wynika jednak, że oskarżony kierował się solidarnością koleżeńską z oskarżonym S. S. (1) i D. K. (1).

Brak jest podstaw jednak do uznania za zasadny zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego Ł. S. (2), że sąd meriti „oceniając walor dowodowy zeznań B. W. (1) nie odniósł się do nich ze szczególną wnikliwością – a jedynie wybiórczo i niekorzystnie dla oskarżonego”,

zaś „informacje płynące z tego źródła dowodowego są nielogiczne

i niekonsekwentne, a nadto nie znajdują potwierdzenia w zeznaniach świadków przesłuchanych w sprawie czy wyjaśnieniach oskarżonych”.

W podobnym tonie starają się zdyskredytować zeznania pokrzywdzonego apelacje obrońców oskarżonych S. S. (1) i D. K. (1).

Apelacja nie chce dostrzec specyfiki niniejszej sprawy, na którą wskazano we wstępnej części uzasadnienia, że pokrzywdzony B. W. (1) nie złożył zawiadomienia o przestępstwie oraz wniosku o ściganie oskarżonych. Będąc tymczasowo aresztowanym przedstawił okoliczności dotyczące własnej działalności przestępczej i nie wiedział o tym czy prokurator z urzędu podejmuje czynności procesowe. Nadto B. W. (1) przebywał w areszcie i nie miał możliwości uzgodnienia swoich wyjaśnień ze świadkami: D., C., B. oraz swoim ojcem, a jego wyjaśnienia, a następnie zeznania, znajdują również potwierdzenie w dokumentacji lekarskiej dołączonej do akt spraw.

Skarżący a w szczególności obrońca oskarżonego D. K. (1) podnosząc, że to ojciec pokrzywdzonego W. W., zgodnie z zeznaniami E. B. złożonymi podczas rozprawy, starał się „ustawić” dowody, wpływać na zeznania świadków nie dostrzegają,

że E. B. został przesłuchany w sprawie w dniu 9 lipca 2012 r.

(k.22-23) i przed przesłuchaniem nie mógł porozumieć się z tymczasowo aresztowanym pokrzywdzonym, natomiast ojciec pokrzywdzonego został przesłuchany do sprawy niniejszej dopiero w dniu 16 sierpnia 2012 r.

(k.36-37). W tej dacie dopiero był pytany o okoliczności, o których zeznawał syn. Kiedy więc miał możliwość wpływania na treść zeznań E. B. złożonych w dniu 9 lipca 2012 r.?

Apelacje również starają się nie dostrzegać i pominąć fakt

(co wskazano w poprzedzającej części uzasadnienia), że zeznania pokrzywdzonego potwierdzają także oskarżeni, mimo że nie przyznają się do dokonania przypisanych przestępstw. Z wyjaśnień S. S. (1)

i D. K. (1), wynika że dysponowali oni protokołem zeznań pokrzywdzonego w sprawie III K 436/03 Sądu Rejonowego w Lublinie

i na tej podstawie starali się dyskredytować go jako „fajera, sprzedawczyka” zarówno na wolności w środowisku znajomych, jak i w Zakładzie Karnym, wykluczając go na tej podstawie z subkultury więziennej.

Okoliczności podawane przez pokrzywdzonego znajdują również potwierdzenie w zeznaniach R. K. (k.112, 1565) a pośrednio również w zeznaniach świadków zgłoszonych przez obronę: T. K. (k.856v), P. S. (k.1122v-1123) i K. K. (2) (k.1123v-1124).

R. K. potwierdził, że pokrzywdzony był dyskredytowany przez oskarżonych na wolności, T. K. stwierdził, że w wyniku działania oskarżonych pokrzywdzony był szykanowany również w Areszcie Śledczym, zaś P. S. i K. K. (2) potwierdzili fakt szykanowania D. D. (2). Zeznania tych świadków w zestawieniu z zeznaniami D. D. (2) oraz dołączonymi do akt sprawy grypsami D. K. (1) (k.1412) świadczą o bardzo dużej sile oddziaływania oskarżonych zarówno w areszcie jak i na wolności. Świadczą również o tym, że to nie pokrzywdzony, lecz oskarżeni S. S. (1) i D. K. (1) podejmowali działania w celu „ustawienia” procesu.

W kontekście tych działań zrozumiałe jest stanowisko M. C. i E. B., którzy odwołali w toku rozprawy swoje pierwotne zeznania aby nie narazić się oskarżonym, zaś sąd meriti te okoliczności prawidłowo ocenił.

O zaangażowaniu S. S. (1) i D. K. (1)

w maksymalne pogrążenie pokrzywdzonego B. W. (1) zarówno

w środowisku zamieszkania jak i w świecie przestępczym, a nadto wobec organów ścigania świadczą również dołączone do sprawy niniejszej

na wniosek obrońcy oskarżonego S. S. (1) na etapie postępowania odwoławczego akta 1 Ds. 437/14/s prokuratury Rejonowej Lublin – Północ w Lublinie. W sprawie tej S. S. (1) w dniu

21 lutego 2014 r. (k.2), zaś D. K. (1) w dniu 24 lutego 2014 r. (k.4-5) złożyli zawiadomienie o przestępstwie, że B. W. (1) nakłaniał D. D. (2) do zabójstwa M. Ś. – jednego ze współoskarżonych

w sprawie narkotykowej IV K 16/13 Sądu Okręgowego w Lublinie. Znamionym jest, że to nie pokrzywdzony M. Ś. złożył wniosek

o ściganie lecz stróżami prawa są oskarżeni.

W toku rozprawy apelacyjnej zostały ujawnione również pisma oskarżonych, którzy przedstawiają, podobnie jak złożone apelacje, własną ocenę zeznań pokrzywdzonego B. W. (1), która w kontekście omówionych okoliczności na uwzględnienie nie zasługuje. Podobnie nie zasługują na uwzględnienie podnoszone przez apelacje obrońców D. K. (1) i Ł. S. (1) zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Przedstawiona przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego wbrew stanowisku apelacji odpowiada wymaganiami art. 7 kpk. Sąd mając bezpośredni kontakt ze świadkami przesłuchanymi w sprawie miał możliwość powzięcia przekonania o wiarygodności ich zeznań i stanowisko swoje wyczerpująco uzasadnił.

Oczywiście jak każde uzasadnienie, uzasadnienie zaskarżonego wyroku mogłoby być bardziej wyczerpujące, lecz okoliczność ta nie daje podstaw do stwierdzenia, że sąd orzekł w sprawie z obrazą art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk.

W przedstawionej ocenie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny nie stwierdził błędów natury faktycznej i logicznej. Natomiast możliwość przeciwstawienia tej ocenie przez apelacje i oskarżonych odmiennej oceny materiału dowodowego nie świadczy o tym, że orzeczenie sądu zapadło

w wyniku błędu w tychże ustaleniach.

Nadto w przeciwieństwie do stanowiska apelacji sąd prawidłowo również zakwalifikował udział oskarżonego S. w dokonaniu przestępstwa z dnia 10 września 2011 r. Apelacja trafnie podnosi, że „współsprawstwo polega na wspólnym wykonaniu czynu zabronionego przez co najmniej dwie osoby pozostające w porozumieniu”, które może być zawarte nawet w trakcie realizacji czynu.

Z chwilą kiedy oskarżony S. wszedł do samochodu i zaczął nim kierować, zorientował się jakie intencje ma oskarżony S.. Zaakceptował podobnie jak D. K. (1) czynności podejmowane przez S. i będąc kierowcą samochodu wywiózł pokrzywdzonego do lasu.

W ten sposób wyczerpał dyspozycję przepisów, które legły u podstaw jego skazania.

Reasumując Sąd Apelacyjny uznał, że podniesione w apelacjach zarzuty obrazy prawa procesowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych na uwzględnienie nie zasługują. Mimo negatywnej osobowości pokrzywdzonego B. W. (1), wobec faktu, że jego zeznania znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy, sąd meriti miał prawo dać im wiarę i prawidłowo uznał winę oskarżonych za udowodnioną.

Wymierzone wobec oskarżonych kary odpowiadają wymaganiom art. 53 § 1 i § 2 kk. Wprawdzie w dacie wyrokowania wobec upływu okresu warunkowego zawieszenia wykonania kary, mimo uprzednich skazań, oskarżeni S. S. (1) i D. K. (1), w rozumieniu prawa byli nie karani, lecz fakt ten nie ma istotnego wpływu na wymiar kary, bowiem wobec oskarżonych orzeczono kary w dolnym wymiarze ustawowego zagrożenia i brak jest podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia tychże kar. Orzeczona wobec oskarżonego Ł. S. (1) kara za przestępstwo z art. 244 kk

w ocenie Sądu Apelacyjnego w przeciwieństwie do stanowiska apelacji, również nie może być uznana za niewspółmiernie surową. Ignorowanie orzeczeń sądu winno spotykać się z surową represją karną.

Uwzględniając całokształt omówionych okoliczności i dzieląc stanowisko sądu I instancji oraz wobec nie stwierdzenia uchybień uwzględnionych z urzędu, Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku. Orzeczenie odnośnie aresztu międzyinstancyjnego uzasadnia

art. 63 § 1 kk, natomiast odnośnie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze art. 624 § 1 kpk, bowiem oskarżeni mają do odbycia stosunkowo długie kary pozbawienia wolności i nie posiadają dochodów pozwalających na ich uiszczenie.